

Роб — успішний комп'ютерник. Він має все: гарну роботу і затишний будиночок у Лондоні, добре заробляє, його кохана дружина Анна — красуня та просто найкраща жінка у світі. Ідеальне подружжя. Для повного щастя їм не вистачає тільки дитини. І небеса почули їхні молитви. У Роба й Анни народжується малюк Джек, крихітне диво, дорожче за статки та кар'єру. Чоловік не тямить себе від щастя, йому хочеться літати. Здається, що тепер він тримає в руках небо. Але раптом воно падає... Чи стане Робу сил втримати його на своїх плечах і знову поверити в життєве призначення?..

Розбиває серце.
Daily Express

Неймовірно.
The Sun

www.bookclub.ua

ISBN 978-617-12-5748-1

9 786171 257481

ЛЮК ОЛЛНАТТ НЕБО НАЛЕЖИТЬ НАМ

ЛЮК ОЛЛНАТТ

НЕБО НАЛЕЖИТЬ НАМ

НЕБО
НАЛЕЖИТЬ
НАМ

LUKE ALLNUTT

WE OWN THE SKY

A Novel

ЛЮК ОЛЛНАТТ

НЕБО НАЛЕЖИТЬ НАМ

Роман

ХАРКІВ **КЛУБ**
2018 СІМЕЙНОГО
ДОЗВІЛЛЯ

УДК 821.162.3
О-54

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Перекладено за виданням:
Allnutt L. *We Own The Sky : A Novel* / Luke Allnutt. —
London : Trapeze, 2018. — 360 p.

Переклад з англійської *Оксани Дятел*

Дизайн обкладинки *агенства «Тім+»*

ISBN 978-617-12-5748-1
ISBN 978-1-4091-7226-0 (англ.)

© Luke Allnutt, 2018
© Hemiго Ltd, видання українською
мовою, 2018
© Книжковий Клуб «Клуб Сімейно-
го Дозвілля», переклад і художнє
оформлення, 2018

Присвячується Маркеті, Томмі та Денні

Частина I

1

До того як пішла, вона нестримно читала. На улюбленому стільці з твердою спинкою; у ліжку, спершись на купу подушок. Книжкам бракувало місця на столику біля ліжка, і вони потроху нагромаджувались на підлозі. Вона надавала перевагу іноземним детективам і бігла по їхніх сторінках із застиглим виразом обличчя, суворо підібгавши губи, навіть не поворухнувшись.

Іноді я прокидався серед ночі, а лампа й досі горіла: Анна, її зосереджений обрис, сидить рівно, саме так, як її завжди вчили. Не помічала, що я не сплю, навіть коли я повертався до неї, і все пильно вдивлялась у книжку, гортаючи сторінки, ніби зубрила перед іспитом.

Спочатку це були звичайні скандинавські детективи Геннінга Манкелла і Стіга Ларссона, а потім пішли німецькі романи в стилі нуар 1940-х років, серія тайландських книжок 1960-х про детективні пригоди на острові Пхукет. Спочатку обкладинки видавалися знайомими — легко впізнаний шрифт і дизайн, як у більшості видавців, — проте з часом вони ставали більш таємничими, з іноземними друкарськими формами та різноманітними палітурками.

А потім одного дня вона пішла. Не знаю, де зараз ті книжки. Я шукав, чи, бува, котрась із них крадькома не потрапила на мої полиці, проте жодної не знайшов. Гадаю, вона забрала всі з собою, спакувавши в кольоровий мішок для сміття.

Дні після її зникнення як у тумані. Провали в пам'яті від анестезії. Завішені штори й горілка. Нестерпна тиша, як коли стихає пташиний спів перед затемненням. Пам'ятаю, як сидів у вітальні, зосереджено дивився на кришталеві склянки й розмірковував над тим, чарки з горілкою стоять вертикально чи горизонтально.

По будинку блукав протяг. Дув із-під дверей, проривався кризь щілини в стінах. Здається, я знав, звідки він дме, та не міг

туди піти. Не міг піднятись нагору. Бо цей будинок нам більше не належав. Ці кімнати не існували, ніби якісь таємничі дорослі оголосили, що вхід до них заборонено. Тому я просто сидів унизу, у тому старому мертвому будинку, де холодний вітер обпікав шию. Вони пішли, і тиша знову заповонила все довкола.

Вона, напевне, втішалася б, якби побачила мене зараз — забитого в тьмянний куток невеличкого брудного бару: я, мерехтіння телевізора, якийсь хлопець удає з себе глухого й намагається продати диснейські брелоки для ключів, що відблискують у темряві. У вхідних дверях бару дірка, ніби хтось намагався їх вибити ногою, і крізь прозорий пластик я спостерігаю за дітьми, які вештаються по паркінгу, димлять і виробляють усілякі трюки на старому велосипеді.

«Я ж казала тобі», — звісно, вона не мовить цього вголос — не дозволить гідність, проте на обличчі буде написано все; злегка підняті брови, за якими ховається посмішка.

Анна завжди вважала мене неотесою, який так і не зміг позбутися свого простого походження. Пам'ятаю, сказав їй, що батько засідав суботніми вечорами в букмекерській конторі. Чемне здивування, за яким ховалася посмішка. Бо в її сім'ї ніхто навіть до пивної не заходив. «Навіть на Різдво?» — якось запитав я. «Ні», — відказала вона. Вони могли випити скляночку хересу після обіду, і край. Натомість ходили дзвонити в церковні дзвони.

Стояла темрява, проте я не пам'ятав, коли зайшло сонце. Надворі заревів двигун, і світло фар розрізало приміщення, як тюремний прожектор. Я повернувся до барної стійки й замовив ще келих пива. Якись голови обернулись до мене, проте я не дивлюсь їм у вічі, уникаю пильних поглядів, загадкових кивків головою.

Огрядний рибалка вмовився на табуреті обличчям до дверей і розповідає расистський анекдот про жінку, інтрижку й вищипування єдиної лобкової волосини. Пам'ятаю, почув його якось після школи в провулку східної частини Лондона, там, де люди викидали порножурнали й пусті бляшанки коли. Завсідники сміялися з кінцівки, офіціантка не мовила ні слова, розвернулася

і пішла геть. Позаду неї на стіні висять три фотографії оголених жінок та рамка з газетами за наступний день після 11 вересня.

— Чотири фунти десять, любий, — мовила офіціантка й поставила кухоль. Руки трусилися, я рився в гаманці, розсипаючи монети по барній стійці.

— Пробач, — сказав їй. — Змерзли руки.

— Розумію, — відказує вона, — тут холодно. Давай-но я спробую. — Вона бере купюри, а потім, ніби я німецький старий, відлічує решту з моєї долоні.

— Ось так, — промовляє. — Чотири фунти десять.

— Спасибі, — дещо присоромлено дякую їй, вона усміхається. У неї добре обличчя — велика рідкість у таких місцях, як оце.

Поки дівчина нахилилась, аби витягти посуд із посудомийки, я роблю великий ковток горілки з фляги. Це простіше, ніж щоразу замовляти чарку з кожним келихом. Останнє зразу ставить на тебе тавро, і за тобою починають слідкувати.

Повертаюся до столика й помічаю дівчину у віддаленій частині барної стійки. Раніше вона сиділа з одним із чоловіків, друзів рибалки, проте його тут більше немає — зі свистом поїхав геть на своїй тюнінгованій автівці. Дівчина має такий вигляд, ніби зібралася на гульки: коротка спідниця, невеличкий блискучий топ, густі темні вії.

Поглянув на офіціантку, переконався, що вона не бачить, хильнув ще. Тепер відчуваю це знайоме гудіння, це сумне невеличке блаженство. Дивлюся на дівчину біля бару. Зараз п'є шоти, кричить на офіціантку, котра, як мені здається, її товаришка. Сміючись, вона ледь не падає з табурета, але таки переводить подих і втримує рівновагу.

Я незабаром підйду до неї. Ще пару келихів.

Гортаю *Facebook*, примружуюсь, аби розгледіти екран. Мій профіль пустий, без фото, лише силует чоловіка. Я ніколи не лайкав, не коментував і не вітав нікого з днем народження, проте щодня туди заходив, гортав, оцінював, гортав, оцінював. Мене пробирає до самих кісток від невеличких віконць у життя людей, які лишилися у минулому, з їхніми світанками й заходами сонця, прогулянками на велосипедах по півночі Шотландії,

нескінченним потоком інстаграмних локшин *Pad Thai* і тостів з авокадо на додачу до блаженного самовдоволення від суші.

Глибоко вдихаю, роблю ще один ковток пива та горілки. Мені шкода їх. Усіх цих лицемірів з їхніми триколорами та веселками, які міняють світлини профілю відповідно до нагальних проблем сьогодення (біженці, найостанніші жертви терористичних атак у Богом забутих місцях). Усі ці хештеги та щирі пости про «пожертви», бо колись вони брали участь у будівництві школи в Африці у свої роки перед вступом до університету або ж цілували сліпучими вустами темні руки жебрака.

Я вмощуюсь за столом, аби краще бачити дівчину біля шинкваса. Вона замовила ще одну склянку і сміється, аж заходить-ся, споглядаючи відео на телефоні, тисне в нього пальцем, намагаючись привернути увагу офіціантки.

Знову гортаю телефон. Іноді я примушую себе дивитись на чужих дітей. Це як бажання розколупати свіжу кірку на рані, аж доки через неї проступить кров. Кругленькі животи щойно народжених; беззубі першокласники з ранцями та завеликими шкільними піджаками; а потім канікули на морі, обнесений ровом замок із піску, морозиво, яке вони впустили на пісок. Вишикувані на килимку великі та маленькі черевики.

А потім мами. Ці мами у *Facebook*. Вони говорять так, ніби винайшли саме материнство, ніби винайшли матку, розповідаючи одна одній, що вони повна протилежність своїх матерів, бо їли кіноа й заплітали африканські косички, мали свою дошку на *Pinterest* з усілякими творчими ідеями, аби приборкати непокірних дітлахів у віці до п'яти.

Повертаюсь до стійки, стаю ближче до п'яної дівчини. Отримавши необхідну дозу алкоголю, я почуваюся набагато краще, руки вже не тремтять. Усміхаюся, вона уважно мене оглядає з голови до п'ят, похитуючись на табуреті.

— Не хочеш чогось випити? — мовлю їй привітно, ніби ми вже знайомі.

У її затуманених очах спалахнув подив. Дівчина змусила себе випрямитись і тепер уже не спиралася на стійку.

— Ром із колою, — відповіла вона мені. До неї знову повернулася розв'язність; відвернувшись від мене, вона починає стукати пальцями по бару.

Поки замовляю напої, вона вдає, що перевіряє щось у телефоні. Мені видно екран — навмання гортає застосунки та повідомлення.

— Я Роб, до речі, — кажу їй.

— Чарлі, — відказує вона. — Проте всі мене кличуть Чарльз.

— Тутешня? — запитую.

— Народилась і виросла в Кемборні, — повертається до мене. — Але зараз із сестрою мешкаємо тут. — Її очі схожі на язик ящірки, яким вона намагається мене вжалити, думаючи, що я не помічаю. — Ти, мабуть, ніколи й не чув про Кемборн?

— Шахти, правильно?

— Саме так. Радше залишки. Батько працював у шахті, доки її не закрили. — Вона розповідає, і я помічаю характерний акцент. Спадна інтонація, м'яка вимова гортанного «р».

— А ти?

— Лондон.

— Лондон. Прекрасно.

— Ти знаєш Лондон?

— Була там один чи два рази, — промовляє вона і знову відводить погляд в інший бік бару, глибоко затагується.

Вона молодша, ніж мені здавалося, близько двадцяти п'яти. Мідне волосся, ще дитячі риси обличчя. У ній ховається щось божевільне, щось, чого я не можу розгледіти, воно десь затаїлося за алкоголем та розмазаною косметикою навколо очей. Тут, у «Контрабандистах» їй не місце, здається, вона втекла з весілля і врешті-решт опинилась у цьому барі.

— Тут у відпустці?

— Типу того.

— Подобається Тінтагель? — запитує вона.

— Я тільки сьогодні приїхав. Піду до замку завтра. Зупинився в готелі поруч.

— Значить, тут уперше?

— Так.

Це брехня, бо я не можу розповісти їй, що ми вже були тут раніше. Нас троє в кінці дощового літа — закутані від вітру, у дощовиках на шорти. Пам'ятаю, як Джек гасав по траві біля стоянки і який наляканий вигляд мала Анна. «Тримайся за руку, Джеку, тримайся за руку», — аби він не підійшов занадто близько до краю. Пам'ятаю, як ми піднімалися крутою звивистою стежкою до верху обриву, а тоді погода раптово змінилась, майже як у біблійних історіях: дощ ущух, хмари розвіялись, і з'явилася веселка. «Веселка, веселка!» — кричав Джек, перестрибуючи з ноги на ногу, листя танцювало довкола нього, як вогники. А потім, ніби хтось до нього доторкнувся чи щось прошепотів на вухо, він стояв непорушно і вдвлявся в смужку світла, що пронизувала хмари, поки веселка танула серед блакиті неба.

— Усе гаразд?

— Що? Так, добре, — відповів, відсorbуючи з кухля.

— Ти десь літав.

— Вибач.

Вона нічого не відповідає і п'є ром із колою. Відпивши половину, трясе льодом по склянці.

— Тінтагель нічого так, — каже вона. — Я працюю в місцевій сувенірній крамниці. А тут працює моя подружка. — Вона показує на офіціантку, дівчину з добрим обличчям.

— Непогане місце.

— Згодна. Тут веселіше на вихідних, а по вівторках ще й караоке.

— Співаєш?

— Яюсь одного разу, і після того зась, — пирхає.

— Шкода, хотів би я на це поглянути, — кажу всміхаючись, не зводячи погляду з її очей. Вона сміється у відповідь, потім сором'язливо дивиться вбік.

— Повторимо? — запитую. — Я буду ще.

— А звідси більше пити не будеш? — протягує руку і плескає по кишені піджака, намацує фляжку.

Мене дратує, що вона бачила, і поки думаю, що відповісти, вона ніжно торкає мене за руку.

— Хитрун із тебе ніякий, — дивиться на годинник, потім розуміє, що не наділа його, і перевіряє час на телефоні.

— Гаразд. Останній, — хихоче собі під ніс, намагаючись злізти з табурета у вузькій спідниці. Дивлюсь, як вона йде до вбиральні (про це вона мені скорботно повідомляє), і бачу, як виділяється білизна під її спідницею, слід табурета на стегнах.

Коли повертається, від неї пахне парфумами. Поправила косметику і зав'язала волосся назад. Ми замовляємо шоти, говоримо і п'ємо, разом потягуємо з фляжки, потім вона показує мені відеоролики про собак з *YouTube*, бо її сім'я розводить риджбеків, далі бійки, записи з вуличних камер відеоспостереження, де людей б'ють до непритомності, бо один з її хлопців з Кемборна був кікбоксером, але зараз у тюрмі через збройний напад.

Потім я підводжу погляд, і все довкола розпливається: зайло музику в програвачі, увімкнене світло, гучне виття пилососа. Починаю розмірковувати, може, я заснув чи втратив свідомість, проте Чарлі досі біля мене, бачу, п'ємо горілку з «Ред Буллом». Дивлюся на неї, а вона всміхається вологими, п'яними очима і знову регоче, тицяючи в подружку, офіціантку, яка зиркає на неї і штовхає пилосос по килиму.

А потім ми виходимо, розігравши невеличку виставу, де вона каже, що їй треба йти додому, бредемо, тримаючись за руки, уздовж безлюдної центральної вулиці, хихочемо та втихомирюємо одне одного, опиняємось на сходах, що ведуть до невеличкої квартири над сувенірною крамницею, де працює Чарлі. У кінці сходів вона дивиться на мене, її губи нагадують форму серця, мене охоплює п'яна хіть, і я притискаю її ближче до себе, ми починаємо цілуватись, моя рука залазить до неї під спідницю.

Кінчивши, лежимо на її невеликому односпальному матраці на підлозі, не дивлячись одне одному в очі, сховавши голови в шії одне одного. Після обіймів, що за тривалістю можна було би вважати прийнятними, я йду коридором до ванної кімнати. Намагаюся намацати вимикач, але опиняюся не у ванній, а в дитячій. На противагу необлаштованій кімнаті Чарлі, вона радше нагадує виставкову залу. Світильник у формі літака, точно такий,

як і малюнок на стіні. Охайно складені набиті іграшками коробки. Стіл із кольоровими олівцями та стосами паперу. Прикріплені до дошки грамоти й нагороди, здобуті у футболі, дзюдо та за значні здобутки в навчанні.

Біля ліжка стоїть нічник, не можу стримати себе, аби його не ввімкнути. Дивлюся, як він кидає блідо-блакитні місяці та зірки на стелю. Підходжу ближче до вікна, вдихаю ледь чутний аромат кондиціонеру для одягу та дитячого шампуню. У кутку помічаю маленький жовтий ліхтарик, точнісінько такий, як колись був у Джека. Беру його в руки — міцний пластик, надійна гума, великі кнопки для малих незграбних пальців.

— Агов, — каже Чарлі, від її слів я здригаюсь і підстрибую. Вони звучать майже як питання.

— Пробач, — бурмочу у відповідь. Раптово відчуваю себе надто тверезим, руки починають тремтіти. — Я шукав ванну кімнату.

Чарлі дивиться на мої руки, які й досі тримають ліхтарик.

— Мій хлопчик, — промовляє вона, і на її обличчі танцює місяць із нічника, — він сьогодні лишився з сестрою, тому я пішла в загул. — Вона поправляє папір та олівці, розташовуючи їх симетрично до краю столу. — Тільки закінчили ремонт, — додає і засовує щось у шухлядку тумби біля ліжка. — Довелось продати чимало своїх речей, аби за все заплатити, але виглядає гарно, правда?

— Це чудово, — бо так воно і є. Вона всміхається, і якусь мить ми так і стоїмо, спостерігаючи за танком планет та зірок по кімнаті.

Знаю, Чарлі хоче мене про щось запитати: чи є в мене діти, чи я люблю дітлахів, — але я не хочу відповідати, тому цілую її і знов відчуваю присмак горілки й цигарок. Думаю, їй незручно мене цілувати тут, у кімнаті сина, вона вивертається, забирає ліхтарик і кладе його на полицю. Вимикає нічник і веде мене до дверей.

Опинившись знову на односпальному матраці, вона злегка цілує мене в шию, як цілують перед сном, повертається на інший бік і засинає, не сказавши ні слова. У кімнаті прохолодно, а вона лежить із оголеною спиною. Я вкриваю її ковдрою, і це нагадує мені Джека. *Затишно, як у гніздечку.* Допиваю з фляжки і лежу без сну в тьмяному жовтому світлі, слухаючи її дихання.

2

Стояв холодний сонячний ранок. Лишивши позаду стоянку, я прямував повз сувенірну крамничку «Чарівник Мерлін» та рекламні щити з екскурсіями «Слідами Короля Артура» й «Отримай дві чашки чаю за ціною однієї». З обладнанням за спиною спустився в улоговину і пішов скелястою доріжкою, що сполучала з островом. Праворуч тягнувся килим трави, весь у кролячих норах та де-не-де клаптиках піску, що вів униз, до краю обриву.

Так і не заснув у Чарлі. Коли йшов, вона поворухнулась. Навіть уявляю собі: глянула одним оком, лежить і вдає, ніби спить, чекаючи, поки клацне замок. Готель був за кілька будинків. Якось дивно було спати в готелі, бо жив я неподалік, проте мені хотілось пити і не думати, як потім доїхати додому на машині.

Видираюсь кам'янистою доріжкою. Голова тріщить, у роті досі присмак енергетику. Рухаюсь повільно, підйом стає більш різким, вилажу крутими дерев'яними сходами до руїн. Сумка з фотоапаратом обтяжує мені плечі. Ближче до краю відчуваю бризки морської води й зупиняюсь, аби перепочити, дивлюсь на набігання хвилі. Вона швидко несеться і безжально зми-тає замки з піску й водоростів, винесених на берег попередньою хвилею.

Я піднімаюсь далі вгору пагорбом, де колись розташовувався оглядовий майданчик. Тут нема туристів, тільки вітер та крики чайок. Знаходжу рівну поверхню, кладу дерев'яну дошку, фіксую тринугу, додаючи їй ваги, аби раптом вона не змістилась. Перевіряю лінзи, прикріплюю фотоапарат, ще раз перевіряю, чи нічого не заважає йому обертатись.

Умови ідеальні. Море, пісок і трава настільки яскраві, що аж не віриться. У ранкових променях вони схожі на кольори дитячої веселки. Стоячи спиною до моря, я дивлюся на природний вигин пагорбів, плавний спуск у долину до старенького містечка. Надзвичайно загадкове місце. Саме тут можна дотягтися та провести рукою по землі, відчутти кожну горбинку та зубчик, ніби читаєш шрифтом Брайля.

Вітер посилюється, і я знаю: час починати. Роблю перші кадри панорами, спрямувавши об'єктив на північний схід, де розташований мис. Потім повільно обертаю головку штатива, зупиняючись на однаковій відстані, аби зробити наступний кадр, аж доки отримаю повну 360-градусну панораму.

Вщухає тихе дзижчання фотоапарата, перевіряю знімки на екрані, аби впевнитись, що всі кадри збереглись, спаковую обладнання і йду назад до стоянки.

До будинку їхати близько години вздовж узбережжя. Прямую безлюдними вулицями селища. Віконниці крамниці на розі й досі зачинені — мертвий сезон. Минаю церкву і їду далі звивистою дорогою через піщані дюни, повз інформаційний центр організації охорони пам'яток історії та культури і опиняюсь на ґрунтовій дорозі, що веде до краю обриву та будинку.

Мене вабила не лише відлюдність будинку, а й саме розташування. Цілковито відданий на ласку стихії, він височів на самісінькій скелі по інший бік затоки Сент-Ів. Навкруги жодної іншої будівлі. Тут нема ніякого укриття, ані долини, аби хоч якось угамувати люті вітри з Атлантичного океану. Коли дощ б'є по шибках, а вітер з моря не вщухає, будинок здригається, і здається: ще мить, і він розвалиться на шматки й полетить у море.

Щойно переступивши поріг, я наливаю собі повну склянку горілки. Піднімаюсь нагору у свій кабінет, сідаю за стіл і задивляюсь у слухове вікно, що виходить на затоку. Заходжу у свій профіль на *OkCupid* та *Heavenly Sinful*¹, аби перевірити, чи ніхто не написав. Бачу лист від «Саманти», жінки, з якою спілкувався кілька тижнів тому.

«Агов, ти кудись зник. Ще маєш бажання зустрітись?»

Дивлюсь її світлини, перестрибуючи нудотні зображення блискучих черевиків та викинутих на смітник парасольок, крил літака, сердець на капучино. Натрапляю на один знімок, де вона десь на відпочинку, і нарешті пригадую, що вона гарненька, тендітна й скромна брюнетка.

¹ *OkCupid* та *Heavenly Sinful* — онлайн-служби знайомств. (Тут і далі прим. пер.)

«А я гадав, це ти зникла! Звісно, я залюбки б зустрівся...»

Під'єдную фотоапарат і починаю завантажувати зображення Тінтагеля. Проглядаю їх після завантаження. Щасливий, бо налаштування виставлено досить вдало і знімки майже не потребують корекції. Заливаю їх у програму, яку сам написав, і та починає складати зображення до купи. Пікселі зростаються, ніби рана загоюється.

Передбачити світло неможливо. Буває, ходжу з фотоапаратом і мені здається, що воно якраз саме таке, як треба, але потім отримую зернисті чи передержані знімки. А от сьогодні воно просто ідеальне. Море переливається, трава на обриві зелена й густа, як сукно для більярду. Десь удалечині навіть видніється блідий обрис місяця.

Коли програма завершує обробляти панораму, а зображення з'єднуються в ніби мініатюрний гобелен із Байо, я додаю останнє зображення до коду, аби користувачі могли його збільшувати, зменшувати чи обертати. Закінчивши, вивантажую зображення на свій сайт «Небо належить нам».

Я здивований, що сайт став популярним. Спочатку це було просто хобі — заняття, аби вбити час. Проте посилання швидко поширили на форумах фотографів-аматорів. Люди пишуть і запитують про те, яку я використовую техніку та обладнання. Про сайт навіть згадали в статті часопису *Guardian* про панорамну зйомку. «Простий та красивий», — написав автор, і я відчув надзвичайний приплив гордощів.

У своїх коментарях та листах люди іноді мене питають: «Що означає “Небо належить нам”? Це якесь послання?» І, правду кажучи, я не знаю, що їм відповісти. Бо з тієї миті, як я залишив Лондон, ці слова відлунюють у голові, сам не знаю чому.

Коли бреду по дюнах чи сиджу за столом і дивлюсь на море, шепочу собі ці слова: «небо належить нам, небо належить нам». Від них прокидаюся, з цими трьома словами лягаю спати, вони як мантра чи молитва, яку втокмачили мені ще дитям.

Вивантаження завершено, і я виглядаю у вікно, п'ю горілку, чекаючи на дзенькіт. Це забирає трохи більше часу, ніж зазвичай. Десять, а не звичні п'ять. А ось і він. Коментар — завжди перший коментар від того самого користувача.

Swan09.

«Красиво. Так тримати».

Зазвичай коментарі на кшталт: «Красиво», «Чарівно», «Будь обережним». Вони з'являються одразу після публікації. Припускаю, користувач поставив собі якесь сповіщення.

Настає ніч, і, перш ніж заснути, я наливаю собі ще горілки. Мене огортає сон, заспокійлива дія алкоголю, я хочу прискорити ефект і наблизити його максимально.

Іноді мені подобається думати, що то Джек коментує світлини. Знаю, він їх упізнає, бо це місця, де він був, краєвиди, які він бачив на власні очі. Бокс-Гілл, «Лондонське око», оглядовий майданчик на Саут-Даунс. А тепер Тінтагель.

Аби переконатися, що він пам'ятає, що не забув місця, де ми були, я залишаю йому повідомлення — сховані шматочки тексту в кодї, невидимі для пересічного користувача, проте помітні оку програміста і, сподіваюсь, його також. Мабуть, це те, що я сказав би йому, якби міг. Усе, що сказав би йому, якби вона його не забрала.

ТІНТАГЕЛЬ

пам'ятаєш, джеку, ми повернулись до стоянки, а ти впав в ожину й подряпав себе. обидві руки, татусю, обидві руки, маленькі червоні подряпини на твоїх долонях. я поцілував твої пальці, аби втамувати рани, ти огорнув мене обіймами, пригорнувшись обличчям до шиї. я пам'ятаю, я ніколи цього не забуду. твої поцілунки, як таємничий шепіт. мідне ластовиння на твоєму обличчі. твої очі, теплі, як мілина.

Частина II

1

— Ти не схожий на комп'ютерника, — зауважила вона.

Уже трохи підхмелений, я завів з нею бесіду біля барної стійки студентського пабу в Кембриджі. Саме закінчились іспити, і в муках очікування результатів спливав лінивий, обцілований сонцем час, що забирав останні дні студентства.

— Бо в мене нема портфеля і футболки «Володар перснів»?

Вона усміхнулась. Не безсердечно, а з розумінням, ніби з неї теж так кепкували. Коли вона повернулася спиною до стійки, я мигцем поглянув на неї. Невеличка, охайно прибране з обличчя темне волосся. Різкі риси обличчя, пом'якшені блідою шкірою.

— До речі, мене звати Роб.

— Анна, — мовила вона. — Приємно познайомитись.

Я ледь не розсміявся. Так формально, навіть не був певен, чи вона не жартує.

— То що ти вивчаєш? — пробурмотів, намагаючись дібрати слова.

— Економіку, — відповіла Анна, скоса глянувши на мене крізь окуляри.

— О, круто.

— Ну, то ти повинен сказати, що я не схожа на економіста.

Поглянув на її охайно зачесане волосся, таке чорне й блискуче, що, здавалось, у ньому можна побачити своє відображення. Її напхана книжками сумка лежала прикріпленою ремінцем до ніжки стільця, на якому вона сиділа. Я усміхнувся.

— Що?

— Але ти схожа, — сказав їй. — Проте в хорошому сенсі.

Її очі заблищали, Анна відкрила рота, ніби надумала щось сказати, щось таке, що її забавляло, проте передумала.

Я знав, що вони приятелюють із Лолою, — іменинницею, чий день народження ми якось святкували. Хоч і не скажеш, що вони

подруги. Скажена гіпі Лола, яка полюбляє розповідати всім, що її назвали на честь пісні гурту *Kinks*¹, і завжди її співала на прохання. Лола зі славою дівчини, яка роздяглася догола на випускному.

І ось ця Анна, з її практичним одягом та міцним взуттям. Я бачив її якось на території університету з музичним інструментом за спиною. Він не звисав недбало з плеча, а був обережно та надійно прикріплений. Здавалось, вона завжди йшла з чітким наміром, ніби поспішала на дуже важливу зустріч.

— Що робитимеш зі своєю комп'ютерною наукою? — запитала вона.

Дещо спантеличений, я поглянув на друзів біля грального автомата, не знаючи, як відповісти на питання, яке, мені здавалось, зазвичай лишають для тих, хто вивчав історію античності. Щось в Анні було з едвардіанської доби² — чітка артикуляція голосних і приголосних. Вона говорила й поводитись точнісінько як героїня роману Енід Блайтон³. Дещо манірна й чемна дівчинка.

— Карти, — відповідаю.

— Карти?

— Онлайн-карти.

Анна не промовила ні слова. Її обличчя застигло, жодної емоції.

— Ти чула про ці нові *Google Maps*?

Вона заперечно похитала головою.

— Нещодавно крутили в новинах. Пишу програму, схожу на цю.

— Отже, влаштуєшся працювати у фірму? — запитала Анна.

— Ні, започаткую свою.

— Ось як, — мовила вона, торкаючись краю пустої склянки. — Досить претензійно, хоча, якщо чесно, я мало що тямлю в цих речах.

— Можна твій телефон?

¹ *Kinks* — британський рок-гурт, заснований у 1963 році. Одні з засновників субкультури модів.

² Едвардіанська епоха — період правління короля Едуарда VII (1901—1910 рр.), іноді до неї долучають і кілька років після його смерті, що передували початку Першої світової війни.

³ *Enid Mary Blyton* (1897—1968) — англійська письменниця, яка працювала в жанрі дитячої і юнацької літератури. Одна з найуспішніших підліткових письменниць ХХ століття.

— Прошу?

— Зараз покажу, що маю на увазі...

Анна зніяковіло почала нишпорити в сумці, а потім дістала стареньку *Nokia*.

Я усміхнувся.

— Що? — мовила вона й усміхнулась, на щоках з'явилися дві майже симетричні ямочки. — Він робить усе, що мені потрібне.

— Звісно, — відповів і потягнувся, аби забрати телефон, злегка торкнувшись рукою її пальців.

— Отже... уяви, що в майбутньому тут у тебе з'явиться набагато більший екран, можливо, навіть сенсорний, а десь тут ти матимеш карту. Люди, будь-хто, матимуть можливість додавати до карти ресторани, маршрути для пробіжки, усе, що їм заманеться. От я і працюю над програмою, яка дозволить це робити, додавати всілякі цікавинки й налаштовувати карту під себе.

Анна мала приголомшений вигляд. Доторкнулася до синього екрана своєї *Nokia*:

— Звучить цікаво, — мовила вона, — проте я лудитка¹. Я ж зможу відправляти повідомлення?

— Звісно, — відповів, трохи посміюючись. Та вона була настільки серйозною і незворушною, що я не був певен, чи то дійсно жарт.

— Добре. Аж відлягло. То ви з Лолою теж друзі?

— Десь так. Ми познайомились на останньому курсі. Сусіди по коридору.

— Ясно, — мовила Анна. — Отже, це ти *той* Роб.

Той Роб. Я намагався пригадати. Накоїв чогось, коли ковтнув зайвого? Пам'ятаю, як теревенили з Лолою на вечірці у Фез кілька семестрів тому. Вона розповідала про своє виховання в Кенсінгтоні, як про якесь прокляття, дзвіночок на шії прокаженого. І, хоча тоді від неї я втомився і Лола здалась мені дещо занудою, не думаю, що я повівся з нею грубо.

— Той Роб? — запитав я, нервово всміхаючись.

¹ Лудити — робітники мануфактур наприкінці XVIII — на початку XIX ст., які виступали проти впровадження машин і капіталістичної експлуатації у Великій Британії.

— Та ні, просто Лола згадувала тебе, — відказала мимохідь Анна, намагаючись знову привернути увагу бармена. — Говорила, що ти ледь не комп'ютерний геній, справжній вундеркінд, і до того ж не з заможних. — Вона зітхнула на словах «не з заможних», і на її обличчі з'явився глузливий вираз. — Вона казала: як прекрасно, що ти отримав змогу вчитись тут, як і решта нас, — мовила Анна з легкою насмішкою.

— Та вона сама люб'язність, — відказав я усміхаючись. — Хороша гра.

— Прошу?

— Хороша гра.

— Що ти маєш на увазі?

— Так кажуть у футболі, коли гравець вдало відіграв матч.

— Он воно що. Пробач, я не стежу за спортом. — Вона так це мовила, ніби це була одна з категорій вікторини.

У пабі збиралося дедалі більше людей, вони штовхали нас ближче одне до одного. Час від часу ми торкались одне одного руками. На шиї в Анни була маленька родимка у формі серця. Якусь мить я завмер, дивлячись на ніжний виступ на її шкірі, аж тут її очі перехопили мій погляд.

— І як ви познайомилися з Лолою? — поспіхом запитав, відвівши погляд.

— Разом ходили до школи, — пробурмотіла Анна, ніби думала про щось інше.

— Родін?

— Так.

Я здогадувався, що Анна належить до еліти, але щоб так...

— А ти?

— А що я? — запитала вона. Голос звучав різко, ніби вона захищалася.

— Ну, після того, як закінчимо універ.

— Бухгалтерська справа, — без роздумів відказала вона. — У мене п'ять пропозицій у Сіті, до кінця тижня прийму рішення.

— Нічого собі, класно.

— Нічого класного. Це лише те, що я роблю. Точніше, зроблю. — Вона злегка всміхнулась. — Нам що, сьогодні так і не світить випити?

— Мабуть, ні. Точно не зараз. — Я кивнув у бік групи чоловіків у футболках для регбі. На одному навіть була лише спідня та захисні окуляри.

— Маєш рацію, — відказала Анна й відвернулася. Раптово здалося, що їй більше не цікаво, і я навіть уявив, як вона пробирається назад до друзів, не лишаючи шансу ще раз її побачити.

— Може, кудись сходимо? — запитав я.

— Так, — промовила вона без вагань. Відповідь така швидка, що мені здалося, вона мене не зрозуміла.

— Я маю на увазі...

— Вибач, — каже вона, — можливо, я неправильно зрозуміла, але думала, ти запрошуєш мене на побачення.

— Так і є, — нахилиюся трохи ближче, аби краще її чути серед музики.

— От і добре. — Вона знов усміхається. Від неї пахне милом і щойно помитим волоссям.

— Вибач, тут шумно, — кажу їй. — Можна мені твій номер телефону, чи електронну адресу, чи що там?

Анна робить невеликий крок назад, і я розумію, що стояв, притулившись до неї.

— Так, проте за однієї умови.

— Гаразд, — погоджуюсь, а в голові крутиться ремарка «той Роб». — Що за умова?

— Віддай мені мій телефон.

Я подивився вниз і зрозумів, що й досі тримаю її *Nokia*.

— От чорт, вибач.

Вона всміхнулася і поклала телефон у сумку.

— Гаразд, — мовила вона. — Анна Мітчелл-Роуз на *yahoo.co.uk*. Одним словом. Дві «л» у Мітчелл, без крапок і дефіса.

Минув тиждень, кінотеатр. Переглядаючи трейлери, я відчував тепло її тіла, хотів потягнутись і доторкнутися до неї, покласти руку на її оголену ногу. Я кілька разів мигцем глянув на неї, сподіваючись, що вона повернеться до мене і ми зустрінемося поглядами, проте Анна уважно дивилась на екран, тримала рівно спину, ніби сиділа в церкві, начепивши на носа окуляри для читання з товстою оправою. Вона ворушилася лише, аби

тихенько взяти цукерки. Я спостерігав, як вона їх купувала: п'ять із верхнього ряду, п'ять із нижнього.

Я не міг усидіти на місці ні хвилини фільму про невгамовного шукача пригод, який подорожував автостопом по Північній Америці, а потім помер на Алясці. Не міг дочекатись, поки він скінчиться. Зате, судячи з того, як чемно сиділа Анна, ні на мить не відриваючись від екрана, їй він сподобався.

Коли стрічка закінчилась, я подумав, що вона одна з тих, хто в шанобливій тиші чекає аж до появи титрів. Та щойно екран почорнів, Анна підвелась і взяла пальто.

— То що скажеш? — запитав, поки ми поспішали до бару кінотеатру.

— Це неможливо витерпіти, — відповіла Анна. — Жодної хвилини.

— Справді?

— Так. Жахливо.

Ми сиділи в невеликому лобі-барі біля старовинного піаніно.

— Дивно, — мовив я. — Мені здалося, тобі подобається.

— Ні, казна-що. Мені він зовсім не сподобався. Подорожував, де заманеться, навіть не повідомивши родину, де він. Не дбав ні про кого, крім себе.

«Не дбав». На мить уявив, як буду знайомити її з друзями з мого бідняцького району.

— Тобі не здається, що епізод, де він відмовився від усіх своїх речей і спалив гроші, дійсно крутий? — мені подобалося з неї кепкувати. Анна зняла окуляри, протерла їх клаптиком тканини і поклала в старомодний футляр.

— Та що ж, у біса, тут крутого? — Її щоки спалахнули. Вона трішки примружилась, ніби їй треба було знову надіти окуляри. — А, он воно що, ти жартуєш, — вона всміхнулася, — тепер зрозуміло. От послухай. Його сім'я працювала днями й ночами, аби забезпечити його всім, а він усе кидає через... через якусь там знудьговану підліткову філософію. Він просто потурав своїм забаганкам і не більше. — Анна раптом трохи засоромилась і спинилась, коли офіціантка принесла нам випити.

— А тобі сподобався фільм? — поцікавилася вона, коли ми знову залишилися наодинці.

— Ні, неможливо витерпіти.

Анна розпливлася в усмішці:

— Добре. Я дуже рада.

— Що він там постійно товкмачив? Відкривай нові горизонти щодня.

— Боже милостивий, — відказала Анна. — Новомодний повчальний непотріб.

— А знаєш, що було цікавим? — вів я.

— Що?

— Та те, що єдине, що він хотів робити, — жити серед дикої природи. А йому це так і не вдалося. Він програв.

— Саме так, — розсміялась Анна, її блакитні очі заблищали в слабкому жовтому світлі бару. — Чорт забирай, а ти маєш рацію. Він навіть із цим упоратися не зміг. Якби слухав поради тих, хто дійсно в тому тямить, людей, які жили в диких умовах, наприклад експертів з виживання, можливо, і досі лишився б живим.

— Експертів з виживання?

— Так, експертів з виживання, — вона мовила і серйозно подивилася на мене, — здається, саме так вони і звуться.

Анна відпила зі склянки. Я дивився на неї. Вона і справді була красивою. Посмішка, що от-от з'явиться на вустах, очі, у яких блищить надія. Вона занадто ласкава до мене. Поїде до Лондона і зійдеться з хлопцем, котрого запросили на її шкільний випускний.

— А ти? Де живуть твої батьки? — запитала Анна, і я зрозумів, що витріщаюся на неї.

— Тато й досі живе в Ромфорді.

Анна вагалася, зробила ще один ковток.

— Твої батьки розлучилися?

— Мама померла, коли мені було п'ятнадцять.

— Ой, — мовила Анна. — Вибач.

— Нічого, це ж не твоя провина, — дав їй хвилину, аби проковтнути мій невеличкий жарт, і широко всміхнувся. Анна полегшено всміхнулася у відповідь.

Я не любив розповідати про той ранок, коли тато чекав на мене біля шкільних воріт. Чомусь на батьковій був його найкращий костюм. Він майже нічого не сказав. Він і не мусив. Мама

померла на роботі, обширний інсульт. Вони завжди жартували, що тато буде першим.

— А твій дім де? — запитав я Анну.

— Ой, основний будинок у Саффолку, проте ми не так довго там жили, щоб вважати його домівкою.

— Ну звісно. Складне життя, стільки будинків... — не знаю, навіщо це бовкнув. Хотів лише злегка підколоти, але вийшло якось дошкульно і навіть дріб'язково.

Анна сердито поглянула на мене, поспіхом відсюрбнула зі склянки, ніби збиралась піти:

— Власне, Робе, доводжу до твого відома. У Родіні я вчилась за стипендіальною програмою, а в моїх батьків нема за душею ні копійчини.

— Пробач, я не хотів... — Я заїкався. Вона сиділа насупивши брови, і я помітив, як їй важко було приховати роздратування.

— І, перш ніж ти почнеш мені давати милостиню, Робе, додаю, що мої батьки були місіонерами, і майже все своє дитинство я жила в кенійських нетрях. Так що можна сказати, твій мікрорайон — справжня розкіш.

Вона одхилилася від мене. Ми сиділи мовчки і відпивали зі склянок.

— Ще раз пробач. Я нічого такого не мав на увазі, чесно тобі кажу, — сказав я їй.

Анна зітхнула, вона знервовано крутила в руках меню. Потім усміхнулась і знову поглянула на мене:

— Вибач, мабуть, я занадто емоційно відреагувала. Як бачиш, не лише в тебе затаїлась образа.

Тієї ночі ми почали цілуватись одразу, як за нами зачинилися двері спальні. Після кількох задушливих хвилин Анна зупинилась, і мені здалося, що вона передумала. Але потім почала роздягатись, ніби була сама в кімнаті, а я спостерігав за нею: худорляві стегна, акуратні маленькі груди, бліді й делікатні руки. Знявши одяг, вона склала його й лишила охайним стосом у мене на столі.

Ще з підліткового часу до сексу я завжди ставився з обачністю. Діяти обережно і поступово, постійно очікуючи, що ще мить, і моїм рукам не дозволять блукати по тілу. Анна була цілковитою протилежністю. Зголодніла і розкута. Куди й поділися ті добро-

чесні й пристойні манери. Вона чітко знала, чого хотіла. Тоді, не маючи досвіду з жінками, я вважав, що ця характеристика більше притаманна чоловікам. Ми послули лише на світанку, сховані за наспіх спущеними шторами, просяклі тілами одне одного.

Я чекав на неї на корті. Було якось не по собі у футболці «Вест Гем»¹ та спортивних шортах. Пахло гумою і свіжим потом. Мені хотілося справити на неї враження. Хотілося, аби вона думала, що я в хорошій формі, а не тупо сиджу днями за комп'ютером. І я згодився пограти у сквош. Анна казала, що колись у школі вже грала раз чи два.

І от нарешті, коли вже мені здавалося, що я прочекав цілісіньку вічність, на корті з'явилася вона. У широких чоловічих шортах та білій кофтині Анна була схожа на зірку тенісу 1920-х років.

— Що? — запитала вона.

— Що «що»? — відповів, здушуючи сміх.

— Твій одяг теж не за правилами. Майка футбольного клубу.

— Та я ж мовчу, — заперечив у відповідь. Відвів погляд і вишкірився ще дужче.

— Ясно. То, може, зіграємо? — мовила вона, невміло тримаючи ракетку обома руками.

Ми почали розігріватись, повільно вдаряючи та відбиваючи м'яч. Хіба що удари Анни по м'ячу важко було назвати ударами, радше незграбні махи в спробі доторкнутися до нього, навіть під час подачі.

— Геть нічого не вдається без окулярів, — сказала Анна, жбурнувши м'яч до стелі.

Ми пововтузилися ще трохи, але зіграти в щось бодай якось схоже на сквош не вдавалося.

— Гарзд, визнаю. Я збрехала, — сказала Анна, вкотре промазавши по м'ячу.

— Ти збрехала?

— Якщо чесно, я ніколи не грала у сквош.

— Ага. — Я знову ледь стримався, аби не розсміятися.

¹ *West Ham United* — англійський футбольний клуб Прем'єр-ліги зі Східного Лондона.

— Я запитала Лолу, і вона сказала, що це просто. Сказала, що будь-хто може в нього грати. Як виявилось, ні.

Якби ж я міг сфотографувати її тієї миті на корті. Якою красивою вона була. Темні фланелеві шорти, що підкреслювали світлі ноги, ямочки на розчервонілих від гри щоках.

— А правда, що ти лише кілька разів грав? — запитала Анна.

— Не пам'ятаю, чотири чи п'ять. Ще в школі.

Вона нічого не відповіла, лише прикусила губу:

— Власне, якщо чесно, я ненавиджу спорт.

— Я гадав, ти хочеш пограти? — Я поклав руку на її плече.

— Не зовсім. Я думала, ти хочеш, — відповіла вона, легенько постукуючи ракеткою по нозі. — Я зробила це лише тому, що не хотіла, аби в тебе склалося враження, що я веду малорухомий спосіб життя.

Я усміхнувся на її слова. «Малорухомий спосіб життя». Ох ця її манера висловлюватися. Після ще п'яти хвилин удаваних спроб ми здались і вийшли на вулицю.

Стояла задущлива спека. Ми вмостилися на невеличкому паркані, що виходив на обгороджене хокейне поле. Довкола спортивної бази бігали дітлахи, переважно дошкільнята й лише кілька старших підлітків.

Ми вирішили провести літо в Кембриджі й дотринькати наші студентські кредити. Анна хотіла побачити всі туристичні принади Кембриджа, які вона не мала змоги відвідати, бо старанно вчилась, аби отримати диплом. Тому ми плавали на плоскодонці, гуляли довкола коледжів, якимось увечері сходили в Музей Фіцвільяма¹ і провели ранок у ботанічному саду. Проте більшу частину часу ми проводили в ліжку.

Літо набирало обертів, і наші друзі поступово полишали університет. Вирушали хто в подорож, хто мандрувати з рюкзаком по Австралії, а хто фургончиком по Південній Америці. Мені шкода було, що вони ідуть, здавалося, щось вислизав з моїх рук. Ми з Анною вирішили, що подорожі не для нас. Не для того ми приїхали в Кембридж, щоб послати все під три

¹ *Fitzwilliam Museum* — музей мистецтв та історії при Кембриджському університеті.

чорти і врешті-решт «знайти себе» десь посеред Анд. Окрім того, у мене було чим зайнятися: саме писав програму з картами, плюс компанія, яку мріяв заснувати.

Але насправді ми просто не хотіли розлучатися. Ми були нероздільні, як двоє до нестями закоханих підлітків, які, на думку їхніх батьків та друзів, приречені на крах. Щоразу, коли робили спробу провести бодай ніч окремо, почувалися паскудно і дратувалися. Зазвичай ця спроба тривала не довше ніж годину. У пісні гурту *Blur*¹ є рядок, що нам обом подобався: «з головою поринули в кохання». Саме це і трапилось. Ми з головою поринули в кохання.

Люди вважали Анну замкнутою й байдужою, але зі мною вона була інакшою. Якось увечері без жодних прелюдій вона розповіла мені про роки, проведені в Кенії, її батьків-місіонерів. У тих обережних і продуманих реченнях ішло про батька, його інтрижки, відхід від церкви. Вона розказувала про матір, що не могла змиритися з батьковими походеньками, як вона спрямовувала свою любов на благі справи.

Слова лились потоком, це було схоже на прозріння — відкрити людину, яку ти вважав настільки стриманою та обережною, як цілковито відкрити і незахищену перед тобою. А єдиним, кого вона хотіла впустити, був не батько, Лола чи сусід, а я.

Сонце припікало, а ми все сиділи на паркані й пили воду, яку Анна принесла в термосі.

— Хочеш іще пограти у сквош?

— Ні, — відповіла Анна. — Принижень на сьогодні вдосталь.

— Мені сподобалось.

— Навіть не сумніваюся, — зауважила вона.

— Тобі пасують ці шорти.

Анна усміхнулась і злегка штрикнула мене під ребро.

— Яка ж спека, — мовила вона, витерши брову.

Зник найменший подих вітерцю, здавалося, перевалило за плюс 100.

— Може, сховаємось он там у холодильник? — Я показав на навіс на іншому боці поля.

¹ *Blur* — британський альтернативний рок-гурт, утворений у Лондоні 1989 року.

Анна підвела очі:

— Можна, та нам доведеться перейти через поле. Глянь туди.

Ми не помітили, як група тварин — дорослі, переодягнені в пухнастих звірят, — приєдналась до дітей на полі. Лев, тигр, панда — вони буди схожі на обшарпані залишки диснейського параду. Відбувалася якась церемонія нагородження, діти вишикувались у рядок і чекали на свої нагороди.

— Що вони там роблять? — запитала Анна.

— Думаю, отримують медалі.

— Це я розумію, але чому тварини?

Я стенов плечима. Анна примружилася, намагаючись розгледіти, що до чого.

— Кепський вигляд, — зауважила вона.

— У тварин чи дітей?

— У тварин.

Поглянув на них. Вони виглядали дещо лиховісно. Пухнасті роти, на яких ніколи не зникає посмішка.

— Чимало їх тут, — зауважив я.

— Твоя правда, — насторожено мовила Анна.

— Ризикнемо? — спитав я, зістрибуючи з паркану.

— Ні! — обурилась вона. — Ми не можемо отак узяти й перебігти через поле. Це ж якийсь шкільний захід.

— Нас не заарештують.

— Хто знає.

— Ну що ж, я пішов, — озирнувся, очікуючи, що вона піде слідом. — Це краще, ніж сидіти тут і смажитися на сонці. — Я побіг через поле, а Анна лишилася біля бокової лінії, боязко переступала з ноги на ногу, ніби набиралася сміливості, щоби стрибнути в басейн.

Безпечно діставшись затінку на іншому боці поля, я помахав, аби вона йшла до мене. Анна обережно зробила перші кроки. І, хоча, аби не привертати зайвої уваги, вона вирішила не бігти, а спокійно пройтися, боязкість її видавала. Ведучий церемонії на мить припинив виголошувати свою промову в мікрофон, а діти, батьки і тварини повернули голови й уважно поглянули на Анну.

Зрозумівши, що на неї всі витріщаються, вона ввічливо усмінулась і швиденько побігла підтюпцем. У тих спортивних шортах

та кофтині її було легко сприйняти за підлітка, і, мабуть, саме тому велетенський помаранчевий тигр перехопив її на центральному полі, узяв під руку й потягнув за собою до шеренги дітей. Я розсміявся, гадаючи, що вона вирветься. Та вихована і слухняна Анна лишилася стояти разом із дітьми, очікуючи на нагороду.

Отримавши медаль, вона мусила підійти до шеренги звірів. Навіть звідси я бачив страх на її обличчі. З медаллю на шиї Анна рухалась уздовж шеренги, де обіймалися тварини. Незважаючи на їхні спроби, Анна не обіймалася з тваринами. Вона навіть вирвалася з обіймів ведмеда, який поклав голову їй на шию.

Коли справу було завершено, а дітлахи пішли вітати гордих батьків, Анна боязко підійшла до мене в затінок. Щоки палали, маленькі клаптики хутра стирчали з кофтини.

— Оце так історія. — Я все ще сміявся. — Що ти там робила? Анна почала хихотіти й витерла піт над бровою:

— Я запанікувала. Не знала, що робити. Мене загнав тигр у куток.

— Чому ти просто не пішла? — запитав я, простягаючи термос із водою.

— Не знаю. Я стояла в черзі, а потім... а потім було запізно... Припини сміятися, — вона насупилася, — це не смішно.

— Це смішно.

— Гаразд, може, трішки. У будь-якому разі це через тебе.

— Це ще чому?

— Бо ти змусив мене перейти поле. Ти справжній бовдур, — вона сказала, відпиваючи води, — без перебільшення, мій найстрашніший сон — публічні обійми.

— Та ще й із тваринами.

— Отож.

Якийсь час ми сиділи в затінку, намагаючись охолонути після спеки, і я знав, що не зможу любити її більше, ніж тоді. Анна ніколи не боялася сміятися з себе. І я знав, що скільки житиму, ніколи не забуду того суворого виразу, з яким вона дивилася на пихатого й жвавого ведмеда.

Ми сиділи біля річки Кем із пляшкою вина й сендвічами. Стояв ще один задушливий день. Спека огорнула димкою береги,

як ранковий серпанок. По воді стелився легкий спів джазового фортепіано з сусіднього кафе.

— Ти коли-небудь даси йому спокій? — запитала Анна.

Я витратив решту студентського кредиту на цифровий фотоапарат і кілька лінз.

— Ага, зараз, — відказав я, граючись із налаштуваннями, намагаючись знайти, як змінити витримку.

— Я не жартую, перестань ним тицяти в мене. Таке враження, що я якась модель.

— Ти і є модель, — сказав їй і зробив ще один кадр. Вона показала язика і відвернулася до річки, простягнувши ноги вздовж берега.

— Як просуваються справи? — мимохідь кинула Анна.

— З чим?

— Я про пошуки роботи.

— А, це. Направив кілька резюме, та поки глухо. Ще вина?

Анна накрила свій пластиковий стакан рукою і заперечно захитала головою, я підлив собі ще.

— Щось ти зовсім розслабився.

— Навіть і не думаю ламати собі голову. — Я стенув плечима.

Анна підібгала губи — завжди так робила, коли не погоджувалась із чимось.

— Ти відіслав лише кілька резюме. Я подалась на п'ятнадцять вакансій, а отримала пропозиції тільки від п'яти.

— А що з тими десятьма?

— Не знаю, — вона відповіла з жалюгідним виглядом, не розуміючи, що я з неї кепкую, — мене дратує, що вони навіть не відповіли. Не розумію чому.

Останніми тижнями вона стала трішки збудженою і все непокоїлась моєю майбутньою кар'єрою. Анна вже отримала роботу в бухгалтерській фірмі в Сіті, і посипались питання. Що я збираюсь робити? Чи поїду з нею в Лондон і шукатиму там роботу?

А серце в мене до пошуків роботи зовсім не лежало. Карти заповнили всі мої думки. Живі карти, які кишать інформацією,

Літературно-художнє видання

ОЛЛНАТТ Люк
Небо належить нам
Роман

Керівник проекту *В. А. Тютюнник*
Відповідальний за випуск *О. В. Приходченко*
Редактор *Р. А. Трифонов*
Художній редактор *В. О. Трубчанінов*
Технічний редактор *В. Г. Євлахов*
Коректор *Ю. С. Любавська*

Підписано до друку 21.09.2018. Формат 84x108/32.
Друк офсетний. Гарнітура «Adonis». Ум. друк. арк. 15,12.
Наклад 2000 пр. Зам. № .

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61140, Харків-140, просп. Гагаріна, 20а
E-mail: corp@bookclub.ua

Віддруковано з готових діапозитивів на ПП «ЮНІСОФТ»
Свідоцтво ДК №3461 від 14.04.2009 р. www.unisoft.ua
61036, м. Харків, вул. Морозова, 13Б

UNISOFT

- за телефонами довідкової служби
(050) 113-93-93 (МТС); (093) 170-03-93 (life);
(067) 332-93-93 (Київстар); (057) 783-88-88

- на сайті Клубу: www.bookclub.ua
- у мережі фірмових магазинів
див. адреси на сайті Клубу або за QR-кодом

Надсилається безоплатний каталог

Запрошуємо до співпраці авторів

e-mail: publish@ksd.ua

Запрошуємо до співпраці художників,

перекладачів, редакторів

e-mail: editor@ksd.ua

**Для гуртових
клієнтів**

Харків

тел./факс +38(057)703-44-57

e-mail: trade@ksd.ua

Київ

тел./факс +38(067)575-27-55

e-mail: kyiv@ksd.ua

Оллнатт Л.

О-54 Небо належить нам : роман / Люк Оллнатт ; перекл. з англ.
О. Дятел. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2018. — 288 с.

ISBN 978-617-12-5748-1

ISBN 978-1-4091-7226-0 (англ.)

Роб — успішний комп'ютерник. Він має все: гарну роботу і затишний будиночок у Лондоні, добре заробляє, його кохана дружина Анна — красуня та просто найкраща жінка у світі. Ідеальне подружжя. Для повного щастя їм не вистачає тільки дитини. І небеса почули їхні молитви. У Роба й Анни народжується малюк Джек, крихітне диво, дорожче за статки та кар'єру. Чоловік не тямить себе від щастя, йому хочеться літати. Здається, що тепер він тримає в руках небо. Але раптом воно падає... Чи стане Робу сил втримати його на своїх плечах та знов поверити у своє життєве призначення?..

УДК 821.162.3